(ప్రారంభం)

ప్రొలోగ్

"తొలిసారి మిమ్మల్ని చూసింది మొదలు.. కదిలాయి మదిలోనె ఎన్నెన్నో కథలు... ఎన్నెన్నో కథలు..."

కుర్చీలో వెనక్కి వాలి, హెడ్‌ఫోన్స్‌లో వినపడే పాట, ఏనాటి జ్ఞాపకాలనీ తట్టి లేపుతుంది. ఏమైంది ఇవేళ తనకు? చాలా ఏళ్ళ తరవాత, పాత పాటల సీడి వింటూ కూర్చుంది. తనకు చాలా ఇష్టమైన పాటలన్నీ ఏర్చి కూర్చి చేయించుకున్నది ఈ సీడీలో.

తెల్లవారు ఝామున శబ్దమే చేయకుండా విచ్చుకునే పున్నాగపూలను చూసినప్పుడు, తుషార బిందువుల్ని బద్ధకంగా విదిలించుకునే ముద్దబంతిని పలుకరించినప్పుడు, హర్షవర్షంతో పులకరించే ప్రకృతిలో పాలుపంచుకున్నప్పుడో సాయం సంధ్యతో ఆకాశరాజుకు, పుడమి కన్నె చాటుగా పంపే లేఖ గురించి తెలిసినప్పుడో -

జంట కోసం ఒంటరి కోయిల పాడే విషాదగీతం -

నా కంటి చివర ఆర్ధ్ర గీతమైనప్పుడో -

అప్రయత్నంగా, మది గదులను తెరచుకుని గతం ముందు నిలుస్తుంది. ప్రతి మనిషికి ఒక గతం ఉంటుంది. ఆ గతం తాలుకు ప్రభావం కూడా ఉంటుంది. కొన్ని పొరపాట్లు సరిదిద్దుకోలేనంతగా జీవితపు గమ్యాన్ని మార్చేస్తాయి.

ఎంతో కావాలని తపించిన వాటిని సాధించుకునే సత్తా లేక, ఒక రకమైన ప్రేమరాహిత్యంలో కొట్టుకుపోతూ, ఈ మధ్య వయస్సులో ఈ ఆలోచనల వలన ఏమిటి ప్రయోజనం?

నాది మధ్య వయస్సా? అంటే జీవితంలో సగభాగం అయిపోయిందా? నిజం చెప్పాలంటే గడిచిపోయిన జీవితం ఎంతో ఉత్సాహంగా, సంతోషంగా ఉండవలసింది. ఆ సంతోషపు బలంతో, సంతృప్తితో మిగతా జీవితం గడపాలి.

యవ్వనపు తొలకరిలో ఎంతో గాఢంగా విశ్వసించేదానిని. నా కోసం ఎవరో ఒకరు ఉండే ఉంటారని, నాకోసం నన్ను నన్నుగా నన్ను నేను మరచిపోయేంతగా నన్ను ప్రేమిస్తారని. పిచ్చితనం కదూ!

ఎందుకో ఎవ్వరూ ధైర్యంగా నా చెయ్యి అందుకోలేకపోయారు. కాలేజీలో ఉన్నప్పుడు చాలామంది అమ్మాయిలకు ఓ ప్రేమకథ నడిచేది. ఒక్క ప్రేమలేఖ కూడా అందుకోని అతి కొద్దిమంది ఆడపిల్లల్లో నేనూ ఒకదాన్ని.

ఒక మోస్తరు అందగత్తెను, చాలా చలాకీగా ఉండేదాన్ని. ఎప్పుడూ చుట్టూ స్నేహితులు హడావుడి. బాగా చదివేదాన్ని. అయినా సరే ఏ ఒక్క అబ్బాయి ధైర్యం చేసి నాతో అతి చనువు ప్రదర్శించలేదు. దానికి నా స్నేహితురాలి నిర్వచనం - ఎంత స్నేహంగా ఉన్నా కానీ కళ్ళతో ఆమడ దూరం పెడతానంట నేను. అందుకే అబ్బాయిలకు భయం అంట నేనంటే. ఒక రకంగా గర్వంగా అనిపించేది ఆ మాటలకు.

జీవితంలో ఏదో వెలితి, గుండెలో శూన్యం. ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడాలని లేదు. ఒంటరిగా ఎక్కడికన్నా వెళ్ళాలని ఉంది. ఎందుకీ బంధాలు కాళ్ళకు అడ్డం పడుతున్నాయి.

అనవసరంగా గోరంతను కొండంతలు చేసి బాధపడుతున్నానా? ఈ జీవితంలో నాకు ఇంతే ప్రాప్తం అని సర్దుకుపోనా? మనఃశ్శాంతి, ఆనందం ఎక్కడున్నాయో తెలిస్తే వెతుక్కుందును. ఇంకా ఎన్నాళ్ళు బ్రతుకుతానో తెలియదు. మానసికంగా శారీరకంగా అలసిపోయాను. ఇంకా ఎన్నాళ్ళు పోరాడాలి? ఎవరి కోసం పోరాడాలి?

ప్రాప్తమను కోనీ క్షణమే బ్రతుకులాగా..

అనిత

గ్రీష్మ ఋతువు - 1997

విమానం కొద్ది నిమిషాల్లో లాండ్ అవ్వబోతుందని ఎనౌన్సుమెంటు విని చదువుతున్న పుస్తకం పక్కన పెట్టి, కిటికీలో నుండి క్రిందకు చూసింది అనిత. కొంచెం కంగారుగా, బెరుకుగా, ఆనందంగా ఎన్నెన్నో భావాలు ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తున్నాయి అనితను.

తనకు వీసా వచ్చేదాకా అస్సలు నమ్మకం లేదు. అప్పటికే చాలా మంది వీసాలు తిరస్కరించబడటంతో చాలా నిరుత్సాహంగా అనిపించింది. కష్టపడి టోఫ, జి.ఆర్.ఇ, జీ. మాట్ అని రకరకాలుగా కోచింగ్ కోసం తిరిగి, పరిక్షలు రాసి, అమెరికాలో మంచి యూనివర్సిటీలో సీటు సంపాదించి, వీసా దగ్గర తిరస్కరింపబడి ఎంతోమంది తన స్నేహితులు నిరుత్సాహంగా మద్రాసునుండి తిరిగి వచ్చారు.

వీసా అప్రూవయ్యింది అని వినగానే ఒక్క క్షణం నమ్మబుద్ది కాలేదు. ఒక్కతే దేశంకాని దేశంలో అని కొంచెం కంగారు వేసినా, అక్కకూడా అమెరికాలో ఉండటం, ఇంకా స్వభావరీత్యా ఉన్న ధైర్యంతో ఉత్సాహంగా బయలుదేరింది.

డెట్రాయిట్ విమానాశ్రయంలో విమానం ఆగాక, కస్టమ్స్ అయ్యాక, లగేజి తీసుకుని బైట లాంజ్‌లోకి వచ్చింది అనిత.

"హాయ్ అనిత" చేతులు ఊపుతూ దగ్గరకు వచ్చింది కవిత.

"హాయ్ అక్కా! ఎలా ఉన్నావు?" మూడు సంవత్సరాల తరువాత చూస్తున్న అక్కను గట్టిగా హత్తుకుంది అనిత.

"నాకు హాయ్ చెప్పవా? నేనే నిన్ను కాలేజీకి తీసుకువెళ్ళేది" నవ్వుతూ దగ్గరకు వచ్చాడు ప్రసాద్.

"మీతో చాలా అవసరం ఉంది బావా, ఎలా మర్చిపోతాను మిమ్మల్ని" నవ్వింది అనిత.

"ఇప్పటిదాకా మీ అక్కతో గెలవలేకపోయాను. ఇంక ఇద్దరూ తోడైతే నేను అవుట్" లగేజ్‌ని ట్రాలీలో కారు దగ్గరకు తీసుకు వెళుతూ అన్నాడు ప్రసాద్.

ప్రసాద్ అక్కడే ఉన్న కార్ల కంపెనీలో ఇంజనీరుగా చేస్తున్నాడు. కవిత పెళ్ళి అయ్యి మూడు సంవత్సరాలు అయ్యింది.

కారులో ఇంటికి వెళ్ళే వరకు అక్కా చెల్లెళ్ళు ఒకటే కబుర్లు. విపరీతమైన ఫోన్ బిల్లు వలన, ఉత్తరాలు రాసుకోవటమే మార్గం, అంతేలేని వారి మాటలకు, కబుర్లు చెపుతూనే కారులోనుండి బైటకు చూస్తుంది అనిత. విశాలమైన రోడ్లు, ఎత్తైన భవంతులు, ఇన్ని కార్లు రోడ్డుమీద తిరుగుతున్నా కార్ల హారన్లు, శబ్దకాలుష్యం లేకపోవడం తమాషాగా అనిపించింది.

ఎయిర్‌పోర్టునుండి ఒక అరగంట ప్రయాణం చేసి కవిత వాళ్ళ అపార్టుమెంట్‌కు చేరారు. మూడు అంతస్తులు ఉన్న బిల్డింగులు చాలా ఉన్నాయి. పెద్ద కాంప్లెక్సు అది.

"స్నానం చేసిరా, భోజనం చేద్దాం" అన్నది కవిత.

"అబ్బా! ఇప్పుడేమీ వద్దు. ఆ ఫ్లైట్‌లో ఏదో ఒకటి పెడుతూనే ఉన్నారు. స్నానం చేసి రిలాక్స్ అవుతా. ఇదిగో ఈ సూట్‌కేసు. నిండా ఏవో పంపింది అమ్మ. సర్దుకో" అని చెప్పి స్నానానికి వెళ్ళింది అనిత.

వేడినీళ్ళతో హాయిగా తలస్నానం చేసి అక్కతో కబుర్లు చెపుతూ సోఫాలో నిద్రపోయింది అనిత.

"లే అనిత ఇంక, రెండు గంటలు పడుకున్నావు. ఇంక చాలు లేకపోతే జెట్‌లాగ్‌తో ఇబ్బంది. ఇదిగో టీ తాగు" బలవంతాన కవిత లేపితే కానీ అనితకు తెలియలేదు సోఫాలో నిద్రపోయానని. " పద కాసేపు బైట వాకింగ్‌కు వెళదాం. నిద్రమత్తు వదులుతుంది" అని బలవంతాన బయలుదేరతీసింది కవిత.

కాంప్లెక్సులో నడవటానికి చాలా బాగుంది. మట్టి కనపడకుండా చక్కటి లాన్, పచ్చటి చెట్లు, చిన్న సరస్సు, దాంట్లో బాతులు, పక్కనే ఉన్న ఆటస్థలంలో పిల్లల కేరింతలు - చుట్టూ గమనిస్తూ నడుస్తుంది అనిత.

"చాలా బాగుందక్కా. ప్రశాంతంగా ఉంది మీ కాంప్లెక్స్"

"మంచిదయ్యింది నా మాట విని కాలేజీలో చేరటానికి నెలరోజుల ముందే వచ్చేశావు. కాస్త ఇక్కడ వాతావరణం, పద్ధతులు అలవాటు అవుతాయి. అమెరికా గురించి, ఇక్కడ మనుష్యుల గురించి మన దేశంలో చాలా అపోహలు ఉన్నాయి. అవన్నీ చాలా వరకు అపోహలే పోను పోనూ నీకు కూడా అర్థం అవుతాయి" అన్నది కవిత.

"ఇక్కడ అందరూ నీతో.. అంటే మన ఇండియన్స్‌తో బాగానే ఉంటారా అక్కా" కుతూహలంగా అడిగింది అనిత.

"ఇక్కడ సామాన్యంగా చాలా మర్యాదగా ప్రవర్తిస్తారు. అపరిచితులైనా ఎదురుపడితే హాయ్ అంటారు. ఒకరి విషయాల్లో అనవసరంగా జోక్యం చేసుకోరు. అన్ని దేశాల్లోలాగానే ఇక్కడ పేదరికం ఉంది, దానివల్ల సమాజంలో జరిగే నష్టాలు ఉన్నాయి. సరిగ్గా చదువుకోని పేదవర్గం, నిరుద్యోగం దానితో పాటే క్రైమ్. కాకపోతే మనదేశంలో తుపాకీలు వాడటం తక్కువ ఇక్కడ ఎక్కువ. రాత్రిపూట కొన్ని ప్రాంతాల్లో తిరగకుండా జాగ్రత్తగా ఉండాలి"

"నువ్వు చికాగోలాంటి పెద్ద సిటీలో చదువుకోటానికి వెళుతున్నావు. ఎటూ ఏదో ఉద్యోగంలో చేరతావు, కాస్త సేఫ్‌గా ఉండే ప్రాంతాల్లో ఉద్యోగం చెయ్యి. ఈ నెలరోజుల్లో నీకు కాస్త డ్రైవింగ్ నేర్పిస్తా. ఇండియాలో నేర్చుకున్నావు కాబట్టి నీకు కష్టంకాదు. ఇప్పుడీ కారుకొనే అవసరం, స్తోమత రెండూ ఉండవు. అయినా నేర్చుకుంటే నష్టం లేదుగా" అన్నాడు ప్రసాద్.

అనితకు నెలరోజులు అక్కా,బావలతో చాలా సరదాగా గడిచిపోయింది. కవిత, అనిత ఇద్దరే పిల్లలు రాజారావు, లక్ష్మి దంపతులకు. కొంచెం ఎగువ మధ్య తరగతి కుటుంబం. ఆడపిల్లలు అని ఏమీ తక్కువగా పెంచలేదు. చిన్నప్పటినుండి మంచి పుస్తకాలు చదవటం, స్వతంత్రభావాలు, మంచి వ్యక్తిత్వంతో పెంచారు ఇద్దరు పిల్లల్ని.

కవితకు అమెరికా సంబంధం వచ్చినప్పుడు కొంచెం బెరకుగా అనిపించింది. చాలా దూరం, దేశంకాని దేశం, మంచికి చెడుకు వెంటనే వెళ్ళటానికి దూరాభారం అని. కానీ మధ్యవర్తి చాలా నచ్చచెప్పాడు. మంచి కుటుంబం, పిల్లాడిది మంచి ఉద్యోగం అని. దాంతో అంతా ఒప్పుకున్నారు.

అనిత కూడా చదువు పేరిట మళ్ళీ అంత దూరం వెళ్ళటం లక్ష్మికి అస్సలు నచ్చలేదు. పెళ్ళి చేసేద్దాం అని గట్టిగా పట్టుపట్టింది. కానీ అనిత వినలేదు. ఇప్పుడే పెళ్ళివద్దు. చదువుకోవాలని బాగా గొడవ చేసేసరికి, రాజారావు సర్ది చెప్పాడు.

కవిత కొంచెం నిదానమైన మనిషి. చిన్నప్పటినుండీ అమ్మ వెనకాలే తిరుగుతూ బుద్ధిమంతురాలు అని అందరి మెప్పు పొందింది. అనిత బాగా అల్లరి. ఇంట్లో గారాబం కూడా ఎక్కువే. తను నమ్మిన విషయం ఏదైనా ఖచ్చితంగా మాట్లాడుతుంది. అది అవతల వాళ్ళను కించపరిచేదిగా లేక అవమానపూరితంగా ఉండదు. కేవలం తన అభిప్రాయం నవ్వుతూ నిక్కచ్చిగా చెపుతుంది. ఎవరిమీదైనా కోపం వచ్చినా నవ్వుతూ చురకలు వేస్తుంది. అందుకే 'గడుగ్గాయి' అన్న బిరుదు కూడా సంపాదించిమి.

పైకి అలా అల్లరిగా, అన్నీ తేలికగా తీసుకున్నట్లు కనిపించినా చాలా సున్నితమైన మనస్సు అనితది. అమెరికాలో చదువుకోవాలన్న తన కల నెరవేరటం చాలా ఆనందంగా ఉంది అనితకు. అసలీ ఆలోచన కూడా అక్కకు పెళ్ళయ్యాకే కలిగింది. అక్కకు దగ్గరలో ఉండొచ్చనే ఆశ. కానీ తన స్వశక్తితో రావలన్న పట్టుదలతో, పెళ్ళి చేసుకోమని తల్లి ఎంత బలవంతం చేసినా లొంగలేదు.

రూములో తన సామాన్లు అన్నీ సర్దుకుంటుంది అనిత. అక్కా, బావతో కలిసి మధ్యానం వచ్చింది చికాగొ. ఆరుగంటల ప్రయాణం కారులో. సామాన్లు అన్నీ రూములో చేర్చి తిరిగి ప్రయాణం అయి వెళ్ళిపోయారు ఇద్దరూ.

తలుపు తీసిన శబ్దం, దానితోపాటే "హాయ్!" అని వినపడి వెనక్కు తిరిగి చూసింది అనిత.

తన కొత్త రూం మేట్ లీసా.

"హాయ్" అని నవ్వుతూ విష్ చేసింది అనిత.

లీసాతో పాటు వాళ్ళ అమ్మ, నాన్న కూడా లోపలకు వచ్చారు. ఒకరినొకరు పరిచయం చేసుకున్నారు.

గుండ్రటి మొహం, గోధుమరంగు కళ్ళు, నడుముదాకా ఉన్న లేత గోధుమ రంగు జుట్టు, షార్ట్స్, టీ షర్టులో చాలా అందంగా ఉంది లీసా. వాళ్ళ అమ్మకూడా దాదాపు అలానే ఉంది. నిజం చెప్పాలంటే తల్లిలాగా కాకుండా అక్కలాగా ఉంది.

"చాలా అలసిపోయాను. నిద్రపోవాలని ఉంది. ఐదుగంటలు ప్రయాణం చేసి వచ్చాను" తల్లిదండ్రులు వెళ్ళిపోయాక మంచం మీద కూలబడుతూ అన్నది లీసా.

చిన్నగా నవ్వి ఊరుకుంది అనిత.

"నువ్వు తక్కువ మాట్లాడుతావా? నేనైతే ఎప్పుడూ వాగుతూనే ఉంటా ఎలా భరిస్తావో" నవ్వింది లీసా.

"లేదు. కొంచెం అలవాటు అవ్వాలి."

"ఏ కంట్రీ నీది? నీ ఇంగ్లీష్ యాస కొంచెం తమాషాగా ఉంది" కుతూహలంగా అడిగింది లీసా.

"ఇండియా నుండి"

"నాకు వేరే దేశాల లేదా ప్రాంతాల సంస్కృతి, జీవిన విధానం తెలుసుకోవాలంటే చాలా ఇష్టం. అందుకే రూం అప్లికేషన్‌లో వేరే దేశం వాళ్ళు కావాలని పెట్టాను. నేను బిజినెస్ మేనేజ్‌మెంట్ చెయ్యబోతున్నాను. మరి నువ్వు?" అడిగింది లీసా.

"నేను కంప్యూటర్స్"

"ఓ వావ్! చాలా తెలివికలదానివి అయితే. బైటకు వెళ్ళి మిగతా రూమ్స్‌లో ఎవరున్నారో పరిచయం చేసుకున్నావా?"

"లేదు ఇంకా" అన్నది అనిత

"రా అయితే. కామన్ రూములో టివి ఉంటుంది కదా. ఎవరన్నా కనిపిస్తారేమో చూద్దాం. తర్వాత బైట శాండ్‌విచ్ తినేసి వద్దాం. రేపటినుండి చాలా బిజీ అయిపోతాం కదా" అంటూ చనువుగా లాక్కెళ్ళింది లీసా.

నెలరోజులు ఎలా గడిచిపోయాయో కూడా అర్థం కానంత వేగంగా గడిచిపోయాయి అనితకు. కొత్త వాతావరణం, కాలేజి పరిసరాలు, కొత్త పరిచయాలు అన్నీ ఎక్జయిటింగ్‌గా ఉంది. రోజు మొత్తం క్లాసులు ఉండకపోవటంతో, తన ఖర్చులకు ఉద్యోగం చెయ్యాలని, అక్కడే ఉన్న బుక్ షాపులో ఉద్యోగం సంపాదించుకుంది.

ఇండియాలో ఉన్నప్పుడు కాలేజి చదువంతా చాలా సరదాగా గడచిపోయింది. కాలేజి, హాస్టలు ఫీజులు నాన్న కట్టటంతో డబ్బు గురించి ఆలోచించాల్సిన అవసరం ఎప్పుడూ రాలేదు. బాగా చదువుకోవటం, ఫ్రెండ్‌తో సరదాగా ఎంజాయ్ చెయ్యటం ఇంతే.

అమెరికాలో చదువు, ఉద్యోగంతో చాలా సతమతమయ్యింది అనిత. మొదటి సెమిస్టరుకు నాన్న ఫీజు కట్టేసినా, మిగతా అందరిని చూసి చాలా నేర్చుకుంది అనిత. లీసా స్నేహంతో అమెరికాలో కాలేజీ చదువు ఎంత కష్టమో, ఆర్థికంగా ఎంత భారమో తెలుసుకుని, ఇండియాలో తల్లిదండ్రుల కష్టాన్ని అర్థం చేసుకోకుండా ఎలా ఉండేదాన్నా అని సిగ్గేసింది అనితకు. దాదాపు అందరూ లోన్లు తీసుకుని, లేక ఉద్యోగం చేస్తూ డబ్బు దాచుకుని చదువుకుంటారు. ఎలాంటి ఉద్యోగం చెయ్యటానికైనా వెనుకాడరు తక్కువగా భావించరు.

"అనితా నీకు ఓ వ్యక్తిని పరిచయం చెయ్యటానికి తీసుకొచ్చా. తను నా క్లాస్‌మేట్ ప్రియ. నా రూమ్మేట్ కూడా ఇండియన్ అని చెప్పి పరిచయం చెయ్యాలని తీసుకొచ్చా" లీసా పరిచయం చేసింది.

భుజాల దాకా కత్తిరించిన జుట్టు పక్కకి తీసుకుంటూ "హాయ్" అని చెయ్యి కలిపింది ప్రియ.

జీన్స్, టీ షర్ట్‌లో పొడుగ్గా చాలా స్టైలిష్‌గా ఉన్న ప్రియ వైపు కుతూహలంగా చూసి నవ్వింది అనిత.

"కమ్ లెట్స్‌గో ఎండ్ హావ్ పిజ్జా" అంటూ బయలుదేర తీసింది ప్రియ. క్యాంపస్‌లో రకరకాల ఫాస్ట్‌ఫుడ్ జాయింట్లు ఉన్నాయి. వెళుతున్నంతసేపూ ప్రియ, లీసా మాట్లాడుతూనే ఉన్నారు. ప్రియది కూడా హైదరాబాదు అని తెలిసి సంతోషించింది అనిత.

ముగ్గురు వెళ్ళి పిజ్జా కార్నర్‌లో కూర్చున్నారు. పిజ్జా ఆర్డరు చేశాక, "నీకు తెలుసా అనితా, ప్రక్కనే ఉన్న కాఫీ షాపులో ఒక తెలుగు అమ్మాయి పనిచేస్తుంది. కానీ తను స్టూడెంటు కాదు. పేరు రాజి" అన్నది ప్రియ.

"నేను పెద్ద గమనించలేదు. ఈసారి పరిచయం చేసుకుంటా" అన్నది అనిత.

"పిజ్జా తిన్నాక వెళదాం. సారీ లీసా నీకు బోర్ కొడుతుందేమో. కానీ వేరే దేశంలో, మన భాష మాట్లాడేవాళ్ళు కనపడితే ఇంత ఆనందంగా ఉంటుంది ఇప్పుడిప్పుడే అర్థం అవుతుంది" నవ్వుతూ ఎపాలజిటిక్‌గా అన్నది ప్రియ.

ప్రియలో ఒక ప్రత్యేకమైన ఆకర్షణ ఉంది. కేవలం అందంతో లేక వస్త్రధారణతో వచ్చింది కాదు అది. తన మాట తీరు చాలా ఆకర్షణీయంగా, అవతలి వ్యక్తి చాలా ప్రత్యేకం అనిపించేట్లు ఉంటుంది.

"ఉండండి మామ్‌కి ఫోను చేసి వస్తా" అంటూ లేచి వెళ్ళింది లీసా.

"లీసా తన అమ్మానాన్నలతో చాలా క్లోజ్. చాలా మంచి అమ్మాయి" అంది అనిత.

వీళ్ళు మాట్లాడుతుండగా పిజ్జా వచ్చింది, వెనకాలే లీసా కూడా.

"నీ గురించే మాట్లాడుకుంటున్నాము మేము. మీ పేరెంట్స్‌తో బాగా క్లోజ్ అంట కదా నువ్వు" అన్నది ప్రియ.

"మా అమ్మ చాలా కష్టపడింది తన జీవితంలో. పంతొమ్మిది సంవత్సరాలకే పెళ్ళికాకుండా తల్లి అయింది. కుటుంబ గౌరవం నాశనం అయిందని వాళ్ళ ఇంట్లో బాగా గొడవ అయ్యిందట. బాయ్ ఫ్రెండేమో మొహం చాటేసాడు. పట్టుదలతో పార్ట్ టైం ఉద్యోగం చేస్తూ సెక్రటరీ కోర్సు చేసింది. ఎలా చేసేదో నాకయితే తెలియదు కానీ నేను చంటి పిల్లను. రెండు ఉద్యోగాలు చేస్తూ నన్ను పెంచింది. పగలు ఒక కంపెనీలో, రాత్రివేళ నన్ను నిద్రపుచ్చి చిన్న కంపెనీలకు లెక్కలు రాసేది. నాకు ఏమీ తక్కువ చెయ్యలేదు. ఎప్పుడు నిద్రపోయేదో కూడా నాకు తెలియదు" పిజ్జా తింటూ చెప్పింది లీసా.

"లక్కీగా తన జీవితంలోకి షుమారు నాకు పదేళ్ళప్పుడు అనుకుంటా, జాన్, అదే నా సవితి తండ్రి వచ్చాడు. లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్ అని చెపుతాడు ఎప్పుడూ. మగాళ్ళు అంటే నమ్మకం పోయిన మా అమ్మకు మళ్ళీ ప్రేమ రుచి చూపించి పెళ్ళికి ఒప్పించాడు. నన్ను ఎప్పుడూ పరాయిగా చూడలేదు. చాలా ప్రేమ నేనంటే. మా అమ్మ నాకు రోల్ మోడల్. చాలా కష్టాలు పడింది చిన్న వయస్సులో, అయినా ధైర్యంగా జీవితాన్ని ఎదుర్కొంది" చాలా ఇష్టంగా, ఆప్యాయంగా చెప్పింది లీసా తన తల్లి గురించి.

"వావ్! చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఇదే మా దేశంలో అయితే ఒకవేళ పెళ్ళికాకుండా తల్లి అయితే, వాడు ఎంత ఛండాలుడైనా వాడి కాళ్ళు పట్టుకుని పెళ్ళిచేస్తారు. ఒకవేళ అదీ కుదరకపోతే ఆ అమ్మాయి ఇక తల ఎత్తుకుని బ్రతకలేదు. సమాజంలో అందరి సూటిపోటి మాటలు పడలేక ఆత్మహత్య చేసుకునేదేమో" కాస్త తీవ్రంగా అన్నది ప్రియ.

"మీ ఫాదర్ చాలా గ్రేట్. పదేళ్ళ కూతురున్న ఆమెను పెళ్ళిచేసుకోవటమే కాకుండా నిన్ను సొంత కూతురులాగా చూసుకున్నారు" అంది అనిత.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ పిజ్జా తినేశారు. ముగ్గురు బిల్లు షేర్ చేసుకుని కాఫీ షాపుకు వచ్చారు రాజిని పరిచయం చేసుకోవటానికి.

కౌంటరు వెనకాల ఉంది రాజి ఆర్డరు తీసుకుంటూ. వెళ్ళి పలకరించారు ప్రియ, అనిత. మొహమాటంగా నవ్వింది రాజి. వాళ్ళ బాబాయిది అంట ఆ కాఫీ షాపు. దాంట్లో తాను పని చేస్తున్నానని చెప్పింది. బిజీగా ఉండటం చూసి మళ్ళీ కలుస్తామని చెప్పి బైటకు వచ్చారు ముగ్గురు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments